

ninger om, hvilken og hvor mangen Uretfærdighed mod den Enkelte det nuværende Retspleiesystem, saaledes som det haandhæves og gennem den høitærede Ministers Svar besyttes under de nuværende Forhold, øver. Naturligvis kunne mange Ustyldige blive anholdte, og mange Feil blive begaaede, men det er ikke det, der opirrer, hvad man kalder den offentlige Mening — skøndt dette er et noget svingagtigt Udtryk — men som opirrer dem, der gjerne ville have Ret saa vel nedad som opad for vore Statsborgere. Det er ikke det, der oprører, at Mennesker — for Mennesker ere vore Dommere og Politimænd dog ogsaa — kunne begaa Feil af Ubibenhed, men det, der oprører, er, naar man kommer til den Erkjendelse, at et slet politisk System søger at øve Indflydelse gennem de Embedsmænd, som, hvad enten de ere Dommere eller ikke, med Hensyn til Forfremmelse og deres Sønners Forfremmelse i alle Forhold staa i saa nøie Forbindelse med Administrationens Spidser, søger gennem en slet Politikk at skaffe en helt anden Land, Tone og Fremgangsmaade end i de Forhold, i Alt, hvad der angaar Politimyndigheden og Retspleien, saaledes at Grundlovens sande Mening og Borgernes Beskyttelse derigennem bliver mindre det Modsatte af det, der var tænkt. Men naar jeg nu siger dette og siger det uden alt personligt Hensyn, nødes jeg dog til at knytte en personlig Bemærkning til disse Udtalelser, jeg her har gjort, og det er den, at jeg under andre Forhold har set den paagjældende Forhørsdommer udøve en Retsbetjents Virksomhed udenfor Kjøbenhavn, og jeg har aldrig hørt ham omtale anderledes end som en samvittighedsfuld og human Mand, og naar hans Navn derfor nu er knyttet til dette — hvis der virkelig ved en nøiagtig Underjøgelse skulde vise sig at være Grund til en alvorlig Paaanke — har det sagt mig eller givet mig den Forestilling, at det maa være Systemet, det maa være Fristelsen, det maa være Lusten indenfor den Sære, hvor en Kriminal- og Politiretsdommer bevæger sig, der har haft en skadelig Indflydelse. — Med Hensyn til Punkt 3 i Forespørgslen, da vil ogsaa jeg sige, at Ministerens Svar i mine Dine ikke var fyldestgørende; og jeg tror ikke, at det overhovedet var muligt for Folk af den Samfundsklasse at benytte sig af Retten til at opholde sig i forskjellige Lande, naar man til enhver Tid kan snuppe dem, blot de kun have 25 Ore i deres Pung, medens de ere raffe og friske til at gjøre Arbejde og det ikke er bevist, at de ikke kunne faae det. Jeg tror ogsaa, at det er farligt, og at det ikke sjældent har viist sig at være Tilfældet —

det tør Politiet ikke negte; afbøde Bræstrup priistes i sin Tid offentligt derfor — at Politiet har været medbehjælpelig til at føre mangen yngre Gæstgæst ud af Landet, for at han ikke skulde blive nappet. Man kan ikke negte det; og endnu tales der om den Slags Ting, som Noget, der i en vis Forstand, er prisværdig. Og desuden, vi have jo ogsaa Exempler paa, at naar en Sag føres, kan Vidnerne i Sagen ogsaa paa denne Maade bortestamoteres. Det er den anden Side af Sagen, at man kan forhindre Retspleien ved at faae sendt Folk bort, som enten selv skulde straffes eller ved deres Vidnesbyrd fremtalde en retfærdig Afgjørelse. Den anden Side kan ogsaa være denne: Her anholdes en Mand ustyldig, han har lidt den og den Medfart; men han har ogsaa Beskyttelse af Lovene og maatte kunne henvende sig til vedkommende Lands Justitsminister eller i hvert Fald Landets Konsul for at faae Retfærdighed; saa siger jeg, at det er ubetænksomt, at man søger at sjerne en saadan Mand, der maatte vil søge Opreisning for en formentlig ustyldig Videlse, og affjære ham fra at gjøre den Ret gjældende eller affjære ham fra at give Vidnesbyrd, der kunde komme hans Kammerater, som man siger, jeg siger nu hans anklagede Medborgere til Nytte. Enten man bortestamoterer til den ene eller anden Side, tror jeg ikke, at det egentlig styrker Følelsen hos os Læggfolk om, at det, det kommer an paa for Justitsen, er i alle Tilfælde at skaffe lige Ret og Skjel for Alle. Derfor vilde jeg have ønsket, at denne Bortvisning ikke havde fundet Sted. Til Slutning vil jeg føie til, at jeg vilde sætte Pris paa, om den høitærede Justitsminister vilde tillægge denne Sag den Betydning, den har. Det er jo en Sag, som der er skrevet Meget om; det kan jeg godt forstaa, thi det er jo Tider, hvor man taler Meget om sin Kjærlighed og Billighedsfølelse lige overfor Smaaafolk, de lave Stænder, og det høre vi allermost fra dem, der udelukkende mene sig at være den offentlige Mening. Naar det nu er saa, er det naturligt, at der er skrevet Meget om denne Sag; men lad os ikke blive ved at skrive om det, lad os ogsaa tale om det. Det forekommer mig da, at Justitsministeren ogsaa paa sine egne nærmeste, jeg tillader mig at kalde dem Meningsfællers Begne, altsaa ogsaa af Hensyn, der ligge udenfor hans Embede som Justitsminister, her kunde sige: Alt hvad jeg paa Embedsvegne kan, ved den Foranledning her er givet, søge oplyst, det skal jeg uden Persons Anseelse selvfølgelig skaffe Folkethinget oplyst. Jeg skal skaffe dem oplyst her om den